

Б.) За обязательствата.

89. Счита ли народътъ за грѣхъ, срамъ или грѣшка да се даде дума или обѣщание, а послѣ да не се устои на тия думи? Какви пословици има за договора, за обязательствата и обѣщанията (примѣръ: Човѣкъ се върже за езикътъ; — казано сторено)? Какви думи съществуватъ въ народа за да се обозначатъ въобще разни видове договори? Нѣма ли особенни дни въ които обикновенно селянитѣ правятъ разни договори? (Прим. — повечето записи се правятъ отъ Гергьовъ-денъ до Димитровъ-денъ. — Ратаитѣ се главаятъ по Гергьовъ-денъ и пр.)

90. Какви обичаи има прѣди да се сключатъ договоритѣ? Какви обряди и символически дѣйствия се правятъ при свършването на договоритѣ? (Хващане за ръка, пиене кръчма, благословия и пр.). Подиръ кое се счита свършенъ договорътъ? Кой дава почерпната, кому и колко? Какъ става ръкобиението? Кой раздѣля и какво значи?

91. Трѣбва ли, споредъ обичая, лицето, което прави договора (продава, купува напр.) да е на пълни години, съ здравъ умъ? Трѣба ли да има свидѣтели и колко сж необходимо нуждни? Единъ стига ли?

92. Кои договори селянитѣ мислятъ, че трѣбва да станхтъ на книга? — Съ какво се осигурява изпълняването на единъ договоръ (залогъ, пей, поручителство (кефилъ), пишманлжкъ)?

93. Кой дава пей (капаро), тоя който се глави, се наеме или който главаява, наеме? Залогъ не се ли счита и тогава, когато селянинътъ остави торбата си, калпака си, тезкерето си, или кога му взематъ на сила дрѣшката?

94. Пишманлжкъ (плата за неустойване на думата си) има ли у селянитѣ и голѣмъ ли е? Защо се взема пишманлжкъ, защото нѣщо е загубилъ единътъ, или само за да си е устоявалъ на думата другий?

95. Какъ се прѣкъсва, разваля единъ договоръ? Съ съгласието на двѣтѣ страни ли или прѣдъ сѣдилището? Поради какви причини се разваля договорътъ, (че единътъ билъ пиянъ, не на себе си, малолѣтенъ)?

96. Какъ става продажбата у селянитѣ? На мѣсто пари дава ли се друго нѣщо? (брашно, жито и пр.)? За кои нѣща най-много не се плаща, а само се прави *мѣна* (трампа)? На